

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 70.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366648928/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

ham som Konge, og han gjenkjendte ikke den skønne Cordulas Aand i dette forterende Blik, som syntes at hæve ham til en svimmel Høide, der tillige bragde ham til at grue for sig selv. Men det var dog Cordulas Aasyn, det var hendes liflige Stemme, og i den prægtige Dronningdragt, med de glødende Kinder, og det elskovsfunklende Liv i hvert Blik, syntes hun ham endnu langt uimodstaaeligere henvende, end tilførn. Det var som hun lovede ham en langt virkeligere og haandgribeligere Lyksalighed nu, end med det ellers blege gaadefulde Aasyn, der altid havde sat ham i en underlig ahnelsesfuld Stemning, og bragt ham til at betragte sig selv som en Gaade, sit Liv som en Drom, og sin Elskede som et overjordisk Væsen og en ubegribelig Sphinx. »Ja skønne Cordula – raabte han – bliv min Dronning, og jeg har Mod til hvad det skal være – det koste hvad det vil, det koste Liv, det koste Blod –»

»Ja Blod vil det koste – svarede den Skønne – men hverken dit eller mit. Du er født til den Krone, du nu bærer; sværg at lyde mig iblunde og den skal vordé din.»

»Uimodstaaelige!» – raabte Arnold og vilde synke i hendes Arme; men pludselig grebet af en uvilkaarlig Rædsel, standsede han og slog et Kors for sit Bryst. Idetsamme hørte han en Stemme bag ved sig, som raabte: »tag Jer iagt, eders Høihed, lad Jer ikke andengang skuffe! det er jo Satans Oldemoder, I der vil omfavne; skal hun dandse til Helvede med Nogen her, saa er det med mig.» I samme Øieblik saac han den gamle Fangefoged styrte i Armene paa den Skønne, og nu syntes han, at hendes Ansigt pludselig forvandlede sig og blev gammelt og rynket. Han foer forferdet tilbage og saac nu den gamle Fangefoged dandse lystig hen ad Gulvet med den fortykte Sælgekjærling fra Hamborg. Salen løb rundt med den forferdede Arnold, og han tabte baade Septer og Krone. Han tumlede ført, som iblunde, og vidste ikke hvor han var, til han endelig følte, at En holdt ham ved Haanden og hørte en velbekjendt Stemme, som sagde: »det var et slemt Stykke Vei, nu ere vi over det Værste; men havde jeg ikke været gesvindt, havde De for mistet baade Hat og Stok Hr Arnold.» Det var Floristan, som rakte ham Hatten og den velbekjendte Stok med Sphinxen, som han nu længe ikke havde tænkt paa. Pagen fortalte tilige, at de nu vare paa Vei til den skønne Cordula, og vare lykkeligen slupne ud af den falske Prindsesse Goldinis forhexede Slo.

»Hør nu, Floristan – sagde Arnold, efter at han længe havde gaaet

taus og alvorlig – nu vil jeg aldrig meer tænke paa hvem jeg er, om jeg er stor eller lille, Digter eller Konge, Statsfange eller Student. Hvad jeg er, bliver jeg dog alligevel, enten jeg veed det og gjelder for det eller ikke. Andet end sig selv, kan ingen jo heller blive, om han ogsaa tusnde Gange balder sig det ind og hele Verden siger han har Ret. Ved at tænke for meget paa sig selv, bliver man desuden gal tilsidt; mærker jeg, eller, hvad der er endnu værre, kommer i Fandens og hans Oldemøders Klor; thi jeg tvivler ikke længer paa, at jo denne Prindsesse Goldm var en forførelsk Djevel, som med den skønne Cordulas Maske vilde lokke mig i Afgrunden. Maaske har jeg ogsaa drømt det Altsammen; det kommer i grunden ud paa Eet; men at den herlige fortryllende Verden, hvori den skønne Cordula lever og rører sig og hvor jeg har levet saa lykkelige Timer med hende – at den er sand og virkelig og hverken nogen Drøm eller et betydningsløst Eventyr, som jeg selv har opfundet, derpaa vil jeg nu heller ikke tvivle et Øieblik meer i mit Liv, om ogsaa hele Verden reiste sig imod mig og paastod, jeg var daarekistegal.

«Ret saa – sagde Floristan og rakte ham sin Haand – troc paa din Lykke og den er dig nær.»

«Ivo du saa et skønne Yngling – vedblev Arnold – enten du er et Menneske som jeg, eller ikke, saa veed jeg dog nu, at du mener mig det vel, og ikke staaer i den Dævelindes Tjeneste, af hvis Hexe-slot du nu har befriet mig. Men du vil føre mig til min Cordula, ikke sandt? til hende, som vist eier Kronen i Aand og Sandhed, om hun end aldrig bærer Navnet og den tomme Glands deraf i Verden – til hende vil du føre mig tilbage, som min Sjæl eene finder Fred og Lyk-sælighed hos, bliver hun mig endogsaa en evig Gaade.»

«Her seer du allerede hendes Slot – sagde Floristan – men gruer du ei længer for den gaadefulde Sphinx?»

«Nei, nu er jeg forsonet med dens hellige Mysterium – raabte Arnold henrykt – og spoger Sphinxen mig atter: Hvo er du? og Ivo er jeg? – see, da vil jeg pege op paa Himmels Stjerner og sige: der kan du læse det, jeg veed det ikke, jeg vil og skal vel ikke vide det nu; men Eet veed jeg, og det er, at jeg elsker dig grandseløst og skal elske dig i Evighed, skønne Ubegribelige!»

«Amen! – sagde en sød velbekjendt Stemme, og den skønne Cordula fløj i hans Arme – nu er jeg ikke længer et Drømmebillede for dig, min Elskede, og nu skal ingen fjendtlig Aand adskille os mere.